

FENT CARREERANY

MARIA DE LA SALUT

Número 182

Any XV

OCTUBRE, 2001

SETEMBRE

FESTES...

I
FIRA!

Amb aquest número us
entregam el segon fascicle
del col·leccionable
«Quaderns d'usos, costums
i oficis pagesos»

Sumari

Editorial i sumari	2
Imatges de les festes... ..	3
... i de la fira	5
Passant l'estona...a la part nord del Marroc	6
Sa Xerradeta a Ses Tarragones amb... Gabriel Jordà Garau	8
La globalització	11
Bullit de Notícies	12
Puntualitzacions del regidor d'Hisenda en relació a unes declaracions del portaveu del PSOE	13
Demografia. Telèfons d'interès	14
El temps.	15
De viatge, amb Viatges Martel	15
Legalitat i sentit comú	16
Balears, potència turística	17
Oferta educativa de la Mancomunitat del Pla: Curs 2001-2002	18
Xocolatines a l'esplai	19
La gran rosa de s'Avall	19
Els Estats Units o les Nacions Unides: Caldrà triar	20
Carrerany Esportiu: L'estiu del Club Ciclista	21
Carreres Ciclistes Trofeu Mare de Déu	22
Biel Mas Oliver: Temporada 2001 de Motocross	23
Biblioteca Municipal: "Exposició itinerant 2001: una odissea de l'espai"	24
Excursió al Puig Roig	24

FOTOGRAFIES:

Magí Ferriol, Joan Gelabert, Mireia Rosa Ferriol, Antoni Gelabert, Miquel Morey, Pep Ferriol i Gabriel

EDITORIAL

L'han feta molt grossa! La cosa és molt mala de qualificar amb paraules planeres però, en mallorquí, ens serveix per a referir-nos a fets molt rars i greus que potser (i esperem que així sigui) just passen una vegada en la vida d'una persona. Ens referim, suposam que ja us ho imaginau, a l'atac suïcida duit a terme el passat onze de setembre sobre les torres Bessones de New York i sobre el Pentàgon de Washington.

Els detalls no els repetirem. Els coneixeu prou bé. La televisió, sobretot la televisió, i els altres mitjans periodístics han fet que visquéssim la tragèdia com si la tenguéssim al poble del costat.

Molts experts, més que nosaltres, han analitzat, opinat, previst, valorat, jutjat els fets, les causes i les previsibles conseqüències.

Però també hi volem aportar la nostra modesta opinió. La sensació que tenim és que moltes coses canviaran, que aquelles que representen, segurament no massa encertadament, l'esplendor de la societat occidental, estan en perill. Caldrà fer un fort replantejament del nostre estil de vida.

Si gratam fins el fons del terrorisme islàmic, aquest té dos vessants. Per una banda la greu injustícia i desigualtat que hi ha entre països rics i països pobres i per l'altra, el fonamentalisme islàmic i per extensió tots els seguidors d'aquesta religió que predica la guerra santa i promet la salvació a qui mori lluitant contra els infidels, els quals, no ho oblidem, som nosaltres.

Quedam sense paraules. Desitjam que les decisions que prenguin els que manegen el món siguin encertades i es dirigeixin cap a la pau i la justícia, encara que les previsions i les expectatives sembla que no van per aquest camí.

Amb el suport de

GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

HAN PARTICIPAT EN AQUEST NÚMERO:

Antoni Gelabert Mas, Antoni Fiol Morey, Mireia Rosa Ferriol Queraltr, Miquel Oliver i Roig, Miquel Rosselló i Quetglas, Lluç Matas, Celestí Alomar i Mateu, Cecili Buele i Ramis, Pep Ferriol Torelló, Gabriel Mas Gomis i Francisca Maria Mas.

EDITA: Associació Cultural FENT CARRERANY
c/e: fentcarrerany@premsaforana.com
Sant Miquel, 11 07519- Maria de la Salut

IMPRIMEIX: Gràfiques SIBA
Santa Margalida

EQUIP DE REDACCIÓ:

Magí Ferriol Bauzà
Joan Gelabert Mas
Joan Gual Bergas
Miquel Morey Mas
Onofre Sureda Ribas

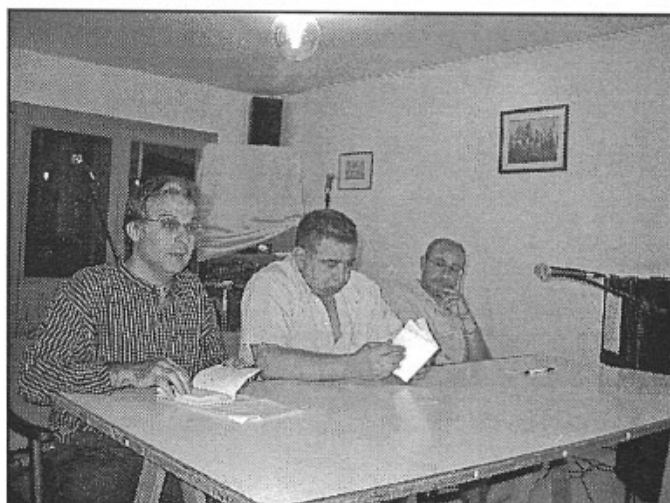
La redacció de Fent Carrerany no es fa responsable de les opinions dels qui hi escriuen

Nº DEPÒSIT LEGAL: PM-457/1986

Imatges de les festes...

Paraula de poesia 4, recital poètic organitzat per l'Associació Cultural Fent Carrerany

Presentació del llibre de Lluç Matas

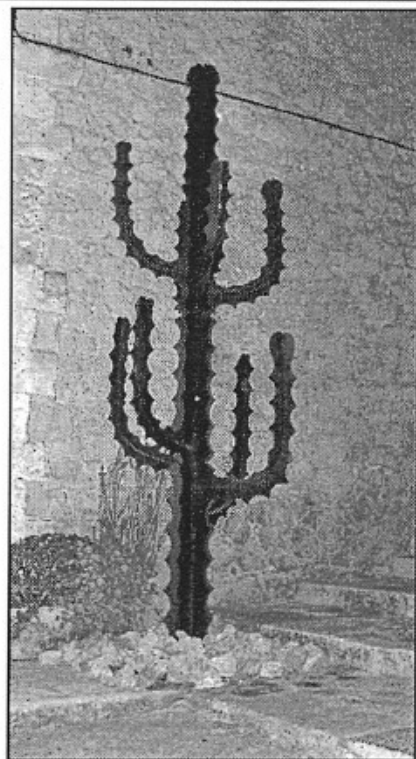
Espiral d'Embulls, amb la seva música i les seves lletres captivaren el públic que va gaudir d'una magnífica vetllada

A la imatge superior els intèrprets del concert de música clàssica i a la dreta una escultura de l'exposició que hi havia a Sa Capella Fonda

El batlle de Maria, Jaume Mestre, fa entrega d'una placa al metge Tomeu Suñer en record dels anys passats al nostre poble.

Sortida dels més petits de la cursa popular nocturna

Participants mariers a la cursa popular nocturna damunt el podi

Joan Sans donant explicacions d'algunes joguetes antigues

Festa Infantil, quina cara d'esglai aquests menuts!

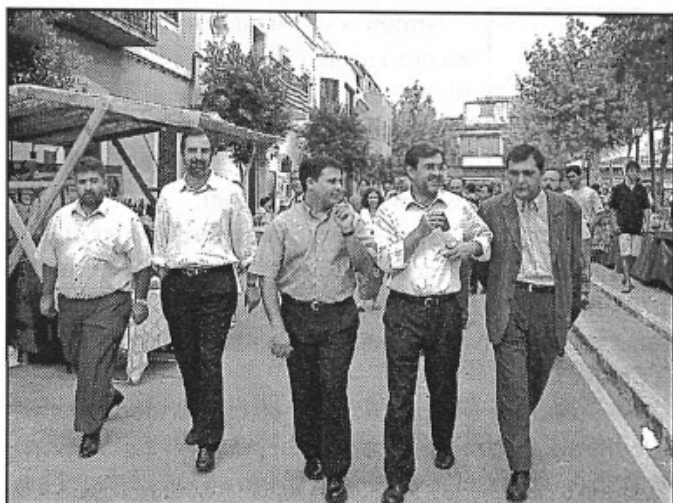
Tota aquesta gentada tant concentrada, està mirant el Play Back infantil, un dels actes més divertits de les festes.

A la imatge de l'esquerra podeu veure el diaca Carles Foz, que va predicar a l'ofici del dia de la Mare de Déu.

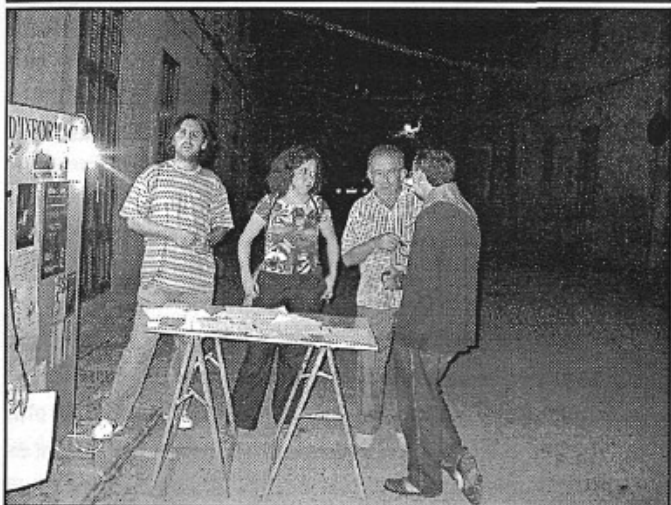
...i de la fira

Taulada de jugadors de terceti de la 1a. trobada mundial d'aquest joc

El batle de Maria amb les autoritats que visitaren la fira

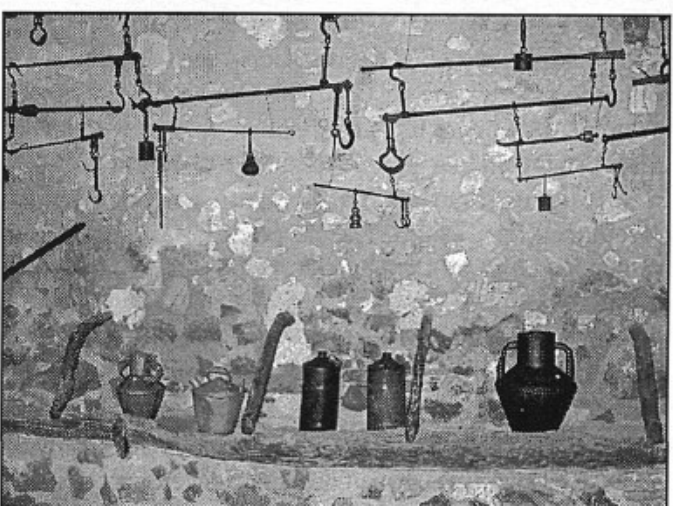
Per a que tot surtís bé, els voluntaris se posaren a fer feina ben dematí, devers les 5'30 ja estaven tots als seus llocs

Mostra de l'excel·lent exposició de brodats que ens oferiren al casal de la tercera edat

A la Placa de d'alt Natura Parc muntà un safareig amb animals acuàtics i gàbies amb altres espècies estranyes...

...i també hi havia una gran mostra d'eines antigues

Passant l'estona..... a la part nord del Marroc (2a part)

Sempre s'ha dit que un país es divideix en nord i sud a tots els efectes, i aquesta divisió és totalment certa al Marroc. El sud està molt empobrit i en canvi el nord, tot i essent un país en desenvolupament, està més desenvolupat.

El que destaca del nord són les ciutats imperials que es diuen així perquè han estat en algun moment capital de regnes ja desapareguts i això els ha donat una presència arquitectònica i monumental que les fa úniques.

Al nord s'hi troba Rabat, que és una ciutat moderna i d'arquitectura europea, capital política i administrativa del regne, destaca el color blanc de les cases, el que li dona el color de referència cromàtica; no té cap valor en si mateixa, tan sols si exceptuem el monument funerari dels dos darrers reis alauites, que com el nostre ex-dictador s'han fet construir un monstruós mausoleu per a ells sols, sense la presència femenina de la família i sempre hi ha un muhaci resant per llurs ànimes.

També al nord s'hi troba Casablanca, que és una ciutat industrial, financera i administrativa, amb un gran comerç marítim, per on surten quasi bé el 90% de les mercaderies que s'exporten per mar. No té cap interès arquitectònic, si exceptuem la gran mesquita de Hassan II, que aquest darrer rei-feudal va obligar a construir per subscripció popular i llavors li va posar el seu nom; encara que sigui maca, no deixa de ser un "bodrio" ja que és una construcció i decoració medieval però amb la vergonya de ser feta ara; té una distribució que recorda i vol imitar la plaça de Sant Pere del Vaticà, per allò de la contraposició al monument religiós. Val la pena veure-la però és una construcció que respon a una megalomania personal pròpia d'un dictador/medieval i feudal. La ciutat de Casablanca és més coneguda arreu del món per la pel·lícula de Bogart, però no en queda res del cafè Ricky, que a més fou un escenari d'estudi, on es filmaren les escenes en què el músic de raça negra tocava novament la cançó preferida d'En Bogart afectat per desamor, quan aquest li diu: *Play it again, Sam*. Ara hi ha un cafè que es diu Casablanca, que està de ple de pesquins i de moments fotogràfics de la pel·lícula, però que no te res a veure amb el cafè del film.

En canvi sí que tenen un gran valor les ciutats de Marrakesh, Feç i Meknes. Les tres tenen en comú la murada medieval que està en perfectes condicions de conservació i de manera quasi bé íntegra, cosa impensable avui en dia. La segona cosa en comú és que guarden a llur interior les murades de les antigues ciutats de distintes èpoques, i això encara les fa més singulars. I la tercera cosa en comú és que tenen una concentració de població que un no pot endevinar d'on surt tanta gent com la que

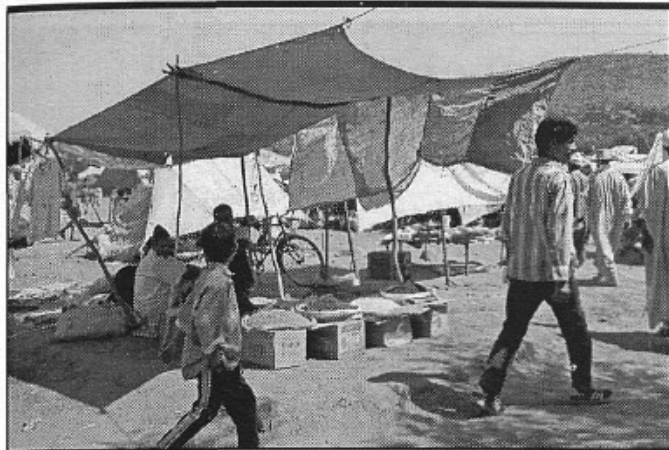
sempre hi ha a tota hora pels carrers i places.

La ciutat de Feç és la més antiga de les ciutats imperials, fou fundada l'any 808, com a primera capital política, religiosa, cultural i artística del país; està formada per dos barriades: Feç el Bali (El vell Feç), on s'hi troben els llocs més interessants; i el Feç Jedid (Nou Feç). En el Feç el Bali hi destaquen la Mesquita i la Universitat de Karouny; per fora d'aquest recinte amurallat més intern, hi ha Medina moderna, els antics centres religiosos, i el "zocos" ocupats pels menestrals. Tota la ciutat té un encant especial i a un se li posa la pell de gallina caminar per aquells carrers estrets i torçats, tot pensant que trepitges una ciutat i una estructura que se conserva igual que al segle IX. De tant en tant et trobes amb una casa de més categoria, amb unes portes de cedre molt treballades, un pati interior amb decoracions d'arabescs precisos, amb una font i unes rajoles dibuixades amb motius vegetals. L'Islam prohibeix la forma humana com a pintura decorativa i aquesta interpretació duta a l'extrem del fonamentalisme islàmic, ha suposat que els bojós talibans hagin destruït les escultures dels bucs monumentals a les roques de l'Afganistan!. Per moltes voltes i més voltes que un doni a la ciutat, sempre et queden coses per veure, un no se la pot acabar.

L'altre ciutat imperial és Meknes, que té la suma de 45 kms. de murada medieval molt ben conservada, i a llur interior les altres murades de la ciutat quan era més petita, i així presenta diverses tires de murades concèntriques. Cal destacar el palau reial, on també s'hi troba la tomba de la família reial. Un aspecte important és que sempre fa falta aigua en aquell país, i en canvi s'hi va construir un safareig monumental, que actualment encara està ple d'aigua, i fou pensat únicament per regar el jardí del palau; i el poble que passi set...

I la tercera ciutat imperial és Marrakesh. Fou fundada pels berebers el segle XI; durant molt de temps fou la capital dels Almoràvides, després dels Almohades i finalment dels Saadis, que eren nòmades saharis; foren els que construïren els gran palaus, meravellosos jardins i

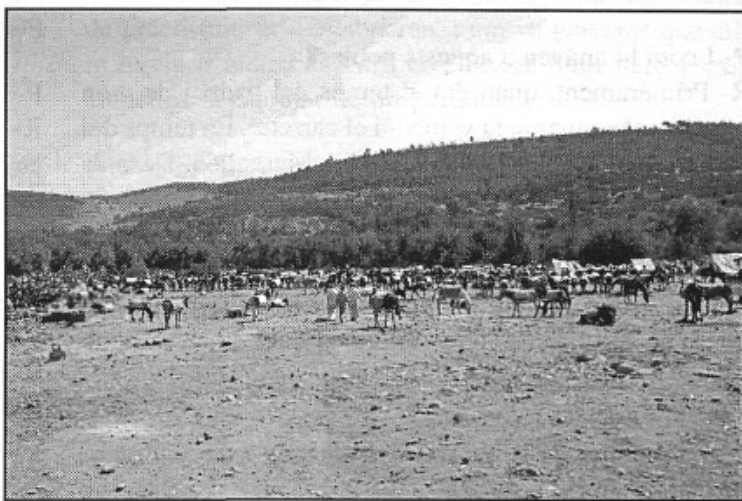

sumptuoses mesquites. Tota la ciutat està envoltada d'una gran murada de color ocre característic del Marroc. La zona de la medina vella està envoltada de "zocos" laberíntics, on es fàcil perdre's; destaca també la mesquita de Koutoubia que té una torre que és bessona de la Giralda de Sevilla; recentment ha estat restaurada i a les nits quan està il·luminada és una meravella que destaca des de qualsevol indret de la ciutat. Però el que destaca més li dóna la singularitat pròpia a la ciutat de Marrakesh és l'increïble plaça de Djamma el Fna. Aquesta zona és una babel humana, amb milers i milers de persones, fonamentalment marroquines, els estrangers encara són una immensa minoria, on un pot veure i viure les increïbles rondalles dels conta-contes, i la gent envoltada escolta embadalida les històries, que cap ni un dels visitans estrangers entenem, i molt greu que ens sap!. Pots trobar els encantadors de serps, que t'encalquen per col·locar-te una serp a sobre i fer-te una fotografia per demanar-te uns quants dirhans. Hi ha les dones que et cerquen per fer-te un dibuix amb gena, i així somnies que ets un nadiu més. Els ballarins que canten i toquen hores i més hores, i ho fan per a ells mateixos, el turista hi és ben vingut, però no participa directament de llur festa; a vegades et demanen unes monedes, però no sempre, la bulla la fan per a ells mateixos, hi ha un grau d'autenticitat que poques vegades es troba en els països que un recorre. Tota aquesta activitat és durant el dia, perquè a la nit la cosa canvia. Hi acudeixen els venedors de suc de taronja natural, te l'exprimeixen allà mateix, i us ben assegurat que és deliciós, i en total per dos dirhans i mig, unes 50 pessetes al canvi. Hi ha els "tenderetes" per sopar asseguts al voltant en unes banquetes: de peix fregit amb patates fregides, carn de mèn torrada, carn de mèn bullida, carn de mèn amb pinxos, carn de mèn picada; ous bullits dins un pa rodó, moltes i moltes salses i espècies que per a un paladar com el meu són insuportables tota vegada que les has provades un pic. I també una cosa increïble: menjar caragoles viudes bullides, t'asseus a uns banquetes i et serveixen un bol de caragoles que pel que vaig veure deuen estar delicioses; jo no me vaig atrevir a provar-les. Un espectacle únic, ple de vida, de renou, de fum, de

crits de rialles, de despreocupació.

Però això és el que veu un turista normal al qual no li interessa o no s'endinsa en la realitat social del país. El nivell de pobresa és altíssim, s'entenen perfectament les onades de pateres que arriben a les costes espanyoles, i que el govern d'allà no faci quasi bé res, ja que d'aquesta manera els milers i milers de famílies que malviuen en la pobresa màxima deixen de ser un problema pel país. Més del vuitanta per cent del país pertany a només un quatre per cent de la població.

La visita obligada a un poblet situat a 50 kms, dins el vall de Ourika, on hi havia un mercat bereber, una explanada com tres o quatre vegades Es Cós, ple de tendes de tota casta d'oficis, dels que fa més de 100 o 200 anys que ha desaparegut del nostre país: barbers que afaiten i tallen els cabells sota la lona, els sabaters cosint sandalies de roda d'auto; els que venen espècies, els que venen un manat de julivert, els que venen un manat d'alfals, els que venen plats i olles, els que tenen un o dos bous o cabrits per vendre, els que venen farina, segó, civada; els que fan carn torrada per berenar, que ells en diuen el restaurant... i situats a una distància d'uns cent metres un estol de someretes, que són molt més petites que les que encara queden per casa nostra, que són les de raça algerina, fermades dins un tancat, són el mitjà de transport dels pobles del voltant i de les muntanyes veïnes que acudeixen

a mercat. Talment una estampa que fa més de cent anys que ha desaparegut del nostre primer món.

El Marroc, tan aprop físicament i tan lluny social, políticament i econòmicament del nostre país, està sota un règim de monarquia feudal que en bona part la policia política s'encarrega de mantenir la natural, humana i continguda ràbia. De totes maneres l'islam mitançant el Ministeri d'Assumptes islàmics, elegit directament pel monarca i que és l'únic que té les dependències dins el recinte del palau reial de govern, no ajuda a l'alliberació d'aquest poble, que a la vegada manté la dona relegada a la condició de quasi esclava.

*Antoni Gelabert Mas
Barcelona. Setembre 2001*

Sa Xerradeta a Ses Tarragones amb...

GABRIEL JORDÀ GARAU

Aquest mes hem volgut parlar amb Gabriel Jordà. Ell ara fa més de vint anys que està jubilat. Però des de molt jove ha fet tasques de recaptador de contribució i de practicant a Maria i a altres pobles del voltant, entre altres coses. Per això, anàrem a Ses Tarragones, i allà, mentre feiem un bon pa amb oli, acompanyat d'un no manco bo vi de Petra, parlàrem d'aquestes coses.

P- Quan éreu jove anaveu a cobrar la contribució pels pobles del voltant. Per què no ens parles d'això?

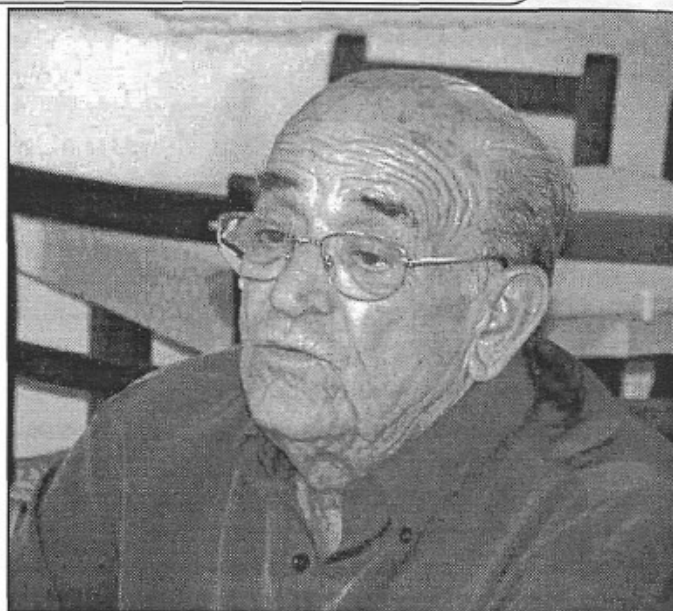
R- Pràcticament ho vaig fer durant tota la meua vida laboral fins que ho vàrem deixar. Jo era molt petit, devia tenir uns deu anys, vaig començar primer amb el padrí, després amb mon pare i jo vaig seguir com ajudant i vàrem continuar fins que això canvià i ho vàrem deixar. Ara fa menys de vint anys que ho vàrem deixar.

P- De quins pobles vos en cuidàveu?

R- Vaig començar amb Maria i després també a Santa Margalida, Lloret, Sencelles, Búger i Campanet. Un bon grapat de pobles.

P- I com hi anàveu a aquests pobles?

R- Primerament, quan era el temps del padrí i de mon pare hi anàvem amb la somera i el carretet. En temps del padrí just anàvem a Lloret i a Santa Margalida. Després mon pare ja va comprar un cavall. Fins que després jo vaig comprar una Vespa i hi anàvem amb la Vespa. Als darrers temps ja teníem cotxe i anàvem amb ell a tots els pobles. A Búger, Campanet i Sencelles hi vaig anar sempre en cotxe. Però jo me'n record bé de quan hi anava amb

Gabriel Jordà, en un moment de la xerradeta.

cabriol, que era com anar-hi amb cotxe.

P- I quin temps utilitzàreu cada un d'aquests mitjans?

R- Jo vaig començar als deu anys, als vint em vaig comprar la Vespa i als vint-i-cinc el cotxe.

P- Hi anàveu moltes vegades?

R- Sí perquè la contribució es cobrava cada tres mesos en lloc d'un pic cada any com ara. A part també havies de fer tots els cobraments fora del període voluntari, els que duen recàrrec, es feia l'"executiva", com ara.

P- Hi deu haver molta diferència entre el que es cobra ara i el que cobràveu vosaltres?

R- Sí, hi havia molta diferència i també el nostre guany era més petit. Nosaltres anàvem a un tant per cent molt baix del que cobràvem de l'Estat. Dels ajuntaments teníem el tant per cent un poc més gros.

P- De qui cobràveu contribucions?

R- De l'Estat, dels ajuntaments, de les germandats, cobràvem guarderia rural, les càmeres de comerç, l'agrària... Solíem ajuntar tots els rebuts de cada contribuent, i així era molt més fàcil. Després, tot el recaptat ho havíem de liquidar amb cada organisme.

P- I amb els doblers recaptats què en fèieu quan no hi havia oficines bancàries?

R- Idò els duem a damunt. Amb la somereta i un caixó, teníem un caixó de fusta. Recaptàvem poc en aquell temps. Més endavant ja vaig dur quantitats més grosses, un milió de pessetes dins el cotxe, de Son Serra de Marina de Can

El padrí, Gabriel Jordà Perelló amb un dels seus fills

**Gabriel, als
vint i pico anys**

Picafort, i no ens va passar mai res.

P- Perquè ho deixàreu, us hi obligaren?

R- No, fou una espècie de reestructuració. En temps del meu padrí hi havia un "jefe" de zona nomenat per Hisenda o la Diputació que anava a sou o a un tant per cent sobre lo recaptat. Però llavors això es va reestructurar, va venir un "jefe" nou i va pagar tota la fiança i havíem d'anar a sou. Això no ens va anar bé i ens vàrem retirar.

P- Recordes alguna curiositat d'aquell temps sobre aquesta feina?

R- És recaptava molt poc. Les contribucions més cares eren de mil o dues mil pessetes i quasi tothom pagava. Recaptàvem més d'un 90 %. Embargaments jo no en vaig fer cap mai. A més com que en coneixem, si qualcú s'oblidava de pagar, nosaltres li avançàvem el pagament i així s'estalviava el recàrrec.

Hem de tenir en compte que llavors es pagava per trimestres i era més bo de pagar, encara que això ens reportava més feina.

P- I quantes vegades anàveu a cada poble?

R- Això depenia. Almanco quatre vegades a l'any, però ens adaptàvem a la gent o a les seves necessitats, llavors també hi anàvem a fer les "executives". A Maria, perquè era el nostre poble hi anem més vegades. Hi havia gent que venia a pagar al vespre perquè no podia deixar la feina de dia.

P- Explica'ns un poc de tot això.

R- Els vespres quan ja havien acabat els terminis per pagar la contribució es feien coes a davant ca mon pare. Allà a l'aiguavés de davant hi havia cadires, com a la

consulta del metge. I a dins una habitació una màquina d'escriure i sumàvem a mà. I així fèiem les cobrances de les diferents contribucions i impostos. També venia gent de Santa Margalida i Sineu, als vespres en haver acabat la feina, en bicicleta. Els diumenges també venia una gentada. Ens hi posàvem després de missa primera i a vegades a les tres encara teníem gent.

Llubí i Sencelles ho agafàrem quan va morir l'amo en Sebastià Blanquet, l'organista, o es va jubilar abans de morir. Davant ca seva, a la plaça, hi havia un sortidor de gasolina, amb un manxador.

Noltros deixàrem de cobrar contribucions fa trenta anys o menys.

Aturam la gravadora una estoneta mentre seguim parlant d'altres coses i ens menjam el bon pa amb oli ben acompanyat per dins el plat i fora, amb el vi de Petra d'en Coletó.

P- Ara podem passar al tema sanitari, situem-nos al teu temps i a un poble com Maria, com et va enganxar?

R- Jo vaig començar sense convicció. Havia d'estudiar qualche cosa. Induït sobretot per mon pare, vaig començar a estudiar magisteri. M'agradava tan poc, i de cada dia manco que ho vaig deixar sense haver acabat. I quan tenia divuit anys, influïnt per uns amics que havien estudiat de practicant, m'il·lusionaren, i em va parèixer que allà m'havia d'anar bé. Vaig convèncer mon pare i vaig començar a estudiar de practicant.

P- I en acabar els estudis de practicant què feres?

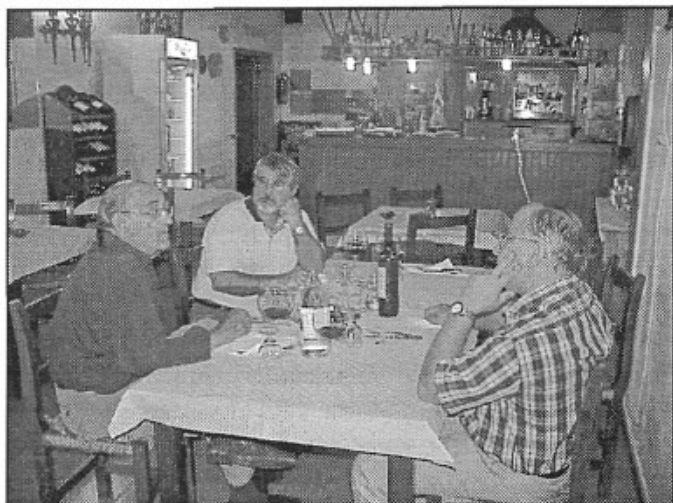
R- Just acabats els estudis vaig fer el servei militar de voluntari. I just acabat el servei on es convoquen oposicions d'A.P.D. i m'hi vaig presentar. Després vaig intentar anar a Maria, i no vaig poder venir perquè la plaça estava ocupat per una tal Maria Ribas, una germana d'en Jaume Ribas, casat a Sa Boleda (Santa Margalida) i vaig demanar Lloret, que ja ho coneixia perquè hi cobrava les contribucions. Vaig parlar amb la practicant de Maria per permutar i li va venir bé. Però havia de tenir una antiguitat de dos anys per permutar. Passat aquest temps férem la permuta i he estat a Maria fins que em vaig jubilar.

A Maria i Lloret hi havia molt pocs assegurats perquè no hi havia fàbriques. No és com ara que tothom hi està. Just en algunes possessions com Son Cloquis o Son Perot hi havia alguna seguretat. Però després amb el temps això va anar canviant i augmentant el nombre d'assegurats. També hi havia ses monges que posaven injeccions. En aquell temps es posaven més injeccions que ara. A Maria vaig arribar a tenir un promig de cinquanta injeccions diàries i moltes les feia a domicili. Més endavant va venir la penicil·lina i altres antibiòtics que s'havien de posar cada tres hores amb un marge de deu minuts i no podies interrompre ni de dia ni de nit. A vegades eren un grapat

que coincidien i no podies descansar. Solia passar un temps de gripes i pulmonies, durant sis o set dies. També hi havia gent que s'injectava calç o pel fetge.

P- Cada casa tenia els seus injectables?

R- No, jo els duia i cada casa els bullia. L'agulla, la xeringa. Hi havia un tractament contra l'arteriosclerosi pels vells, que durava tot l'any. Ara se'n posen molt poques d'injeccions. Ara, quasi tot és en càpsules.

Un altre moment de la interessant conversa a Ses Tarragones

P- I als malalts terminals com els tractàveu?

R- Gràcies a Déu, no hi havia molts de casos, però a l'hora que fos procuràvem calmar-los el mal amb morfina. Els metges, tant el metge Pelo com el metge Blanquet també ho feien. Els cridaven a qualsevol hora del dia o a la nit i acudien. Ara a un malalt terminal, que patia de bon de veres, no el podíem deixar sense consol. Però això ho consideràvem molt normal dins la nostra professió.

P- Teníem dos metges i un practicant les vint-i-quatre hores del dia, però com vos organitzàveu, tant el temps com els assegurats?

R- El metge Pelo era el titular, el metge Blanquet no ho era però com que s'entenien molt bé, es tornaven i era com si ho fos. Pels qui no estaven assegurats hi havia un sistema que es deia partit o iguals mèdiques que era una espècie d'assegurança familiar particular amb el metge i practicant. Jo també en tenia. Cada mes es pagava i hi solia haver una persona encarregada de fer aquests cobraments. En Joan Punxo se'n cuidà molt de temps.

P- Fa quaranta anys qui hi havia que tengués Seguretat Social?

R- Molt poca gent. S'havien de pagar les medecines, els serveis mèdics. La gent pagava el partit i ja tenia metge i practicant quan ho havien de mester. Jo he viscut casos de gent que no podia pagar el servei i els ho havia de regalar.

Al final el metge Blanquet i jo ja entràrem en el sistema

de torns a Sineu. Entràvem el dissabte a les tres i sortíem el dilluns a les nou del matí. El metge Pelo ja havia fugit de Maria i se n'havia anat a Santa Margalida. Això de les guàrdies a Sineu ens va anar molt bé perquè llavors teníem tres caps de setmana lliures, que ens podíem anar allà o volguéssim, cosa que no havíem tingut de tota la vida.

El metge m'ajudava molt. Quan algun tenia un problema el vespre, primer el cridaven a ell. Si li havia de posar alguna injecció, l'hi posava i els deia que l'endemà m'avisessin per posar l'altra. Ell m'alliberava de la de la nit

P- Tu també et dedicaves a la Banca?

R- Sí, vaig ser corresponsal de Banca, de pràcticament tots els bancs, quan no hi havia oficines a Maria. Fins que més tard en Mateu des Casino agafà el Banc de Bilbao i en Toni de Roqueta, el Banc de Santander. En aquests temps es posaren de moda les lletres. Lletres petites, de cent pessetes o així. Fins i tot les compres a terminis es feien girant lletres que es firmaven totes. El corresponsal de banca anava als domicilis a cobrar a una hora que hi fossin.

P- El cas dels injectables, potser perquè l'efecte fos més ràpid?

R- Sí, supos que sí. Però ara els laboratoris han canviat totalment i ja se fa que es pugui guardar a qualsevol lloc, o són pastilles d'alliberació lenta que a vegades basta prendre'n una cada vint-i-quatre hores. Però abans no era així. Abans de la penicilina hi va haver el penicèrol que havia d'estar sempre dins gel. Molt poca gent tenia gelera. Qui tenia veïnat que en tengués hi guardava la medicina en fresc. Jo segur que no passejava la penicil·lina. Aquesta també en haver-la oberta, també s'havia de guardar en fresc. Com ara també les vacunes contra la grip.

P- Fins quin any vares estar de practicant a Maria?

R- La meua jubilació fou anticipada per culpa d'una malaltia fotuda que, gràcies a Déu, he pogut vèncer. Ja pensava jubilar-me de totes les feines als cinquanta anys manco de practicant, però també a aquesta edat ho vaig deixar

PA amb OL

BAR RESTAURANT

"SES TARRAGONES"

Pa amb oli
i
Carn torrada

Carret, l'etra • Sta. Margalida Km. 476(X) • Tel.: 971 52 53 16

P- T'agrada la feina de practicant?

R- Sí, vaig arribar a trobar-l'hi el gust. És una feina humanitària i notes l'agraïment de la gent. Nins petits, amb diarrea, que es deshidrataven, les mares es preocupaven o els vellets que es trobaven malament, i t'agraïen el servei encara que no ho pagassin..

P- Has destacat per les donacions de sang?

R- Sí, em donaren un premi a Madrid perquè era qui havia fet més donacions a les Balears. Pens que eren setanta-cinc donacions. Ara ja he superat les cent. Fou un premi "estupendo": un hotel i unes vacances a Madrid.

Amb això de les donacions hi vaig estar sense adonar-me'n i ara hi tenc habituat el cos i no ho puc deixar. Normalment a la meua edat ja no donen sang, i la que don no serveix per a tothom. Faig donacions cada dos mesos de mig litre de sang. N'hi ha molts de donants.

P- Han canviat molt les malalties de llavors ençà?

R- Home, se n'han descobertes moltes que abans morien i no sabien perquè. I ara se'n sap a conseqüència de què és i altres coses. I d'altres que ara estan superades per la medicina i sobretot amb l'ajuda de la cirurgia. Aquesta ara està molt avançada perquè fan moltes operacions que en quatre dies ets a casa.

P- Com eren els estudis de practicant?

R- Havies de tenir el batxillerat elemental, dos anys de medicina i un d'Obstetrícia. Els estudis es feien a una facultat de medicina a Barcelona, València i Saragossa. També feien de comare. A Maria no vaig assistir a cap part. A la facultat sí. A Maria hi havia la comare Biniali.

Acabam celebrant que hem passat una vetllada agradable parlant amb un mariando i de coses de Maria, ensumant "tres caïres" i desitjant salut a tothom.

Miquel Morey, Antoni Fiol i Magí Ferriol

La globalització

M'he posat, amb més presses que ganes, a revisar tots els manuals d'anglès que tenia del batxiller. És que la "globalització" és un fet quotidià que permet envair cultures per a imposar-ne d'estàndards. Així el descontent cap a la pròpia cultura -autoodi-, perquè és pagesa i de poc ús en formalitats, troba en el succedani almanco un motiu de -

creient en "farols" més que en una altra cosa- estar un tan content com miserable se sent alhora.

He triat l'anglès, i l'he triat per oportunisme. O no parlen anglès els EEUU? L'alemany sols és una moda local de dos dies, com també ho foren els Lacoste's, els Levis i les John Smith. A més el seu parlar sona autoritari i poc eufònic. És que estan massa acostumats a la cervesa i a cambrers que els obeeixin. Per altra banda els alemanys són un perdedors enlluernats pel materialisme a través d'una educació que els vol fer forts des de la pèrdua, i forçadament han de ser uns desarelats, uns desarelats que per molts de duros que tenguin ho són. Poden estimar un desarelats amb duros Mallorca? Potser sí, però per menjar-se-la talment fos un entrepà. I què passa una vegada que s'ha fet la digestió? Sols el temps ho pot dir: ells no ho saben ni tampoc els indígenes. Començarà el rellotge un compte enrera?

Qualitat de vida, a Mallorca n'hi ha i de sol també i de varietat de cultures també. I si aquestes cultures no tenen

una convivència a partir del respecte i de la no imposició és fàcil tornar a la xenofòbia que Mallorca no ha de menester ni vol. Que no vulguin els germànics que els mallorquins tornin alemanys perquè al més que poden arribar és a aprendre anglès o alemany, però no a canviar una manera de ser que és arrelada i forta, essencialment forta en les idees clares. I els mallorquins aprendran anglès o alemany per a aprofitar el seu desarrelament perquè no és qüestió de tirar res: els vendran turons de terra prima o gruixada, i ells se sentiran com se senten a ca seva: com a pobres d'esperit esperant aterrar un dia a una terra promesa. Però de terres promeses n'hi ha tantes com cels imaginables, i tristament aquestes mai no seran les "adequades" a uns gustos que -per excessius- perden la llet pasturant. O hi ha cap alemany que conegui realment Mallorca o els mallorquins?

Un temps era la vorera de la mar i ara són els turons del Pla que interessen perquè a més d'haver-hi també cerveses són la nota distintiva a tanta "urbanització" urbana de renous decadents i psicodèlics. No, discoteques no. Toca Swimming-pool, Tennis i TV i, entre i entre, un poc de sexe i una miqueta de cervesa.

Trainners by the track and tomorrow will be so later.

Tanta sort que l'anyada està entrada i que enguany hem quedat cabals. L'any que ve serà qüestió d'anar deixondits per veure si a la fi ens podem pentinar. En Blau pastura arreu, tan arreu ho fa que no plany cap garrofa. I bon arbre és un garrofer que quan li espolses les garrofes d'enguany ja té les de l'any que ve.

BULLIT DE NOTÍCIES

LA PINTORA ANTÒNIA TORELLÓ EXPOSA A LLUCMAJOR

La pintora de Maria, Antònia Torelló, com cada any, exposarà les seves obres a la Fira de Lluçmajor del 12 al 15 d'octubre, al Carrer del Vall núm. 95.

També ens fa saber que els interessats en rebre classes de pintura i dibuix començaran el primer dissabte de novembre.

PREMIS CIUTAT DE PALMA 2001

Hem rebut de l'Ajuntament de Palma les bases de la propera edició dels Premis Ciutat de Palma. Aquests premis abracen les modalitats de novel·la, poesia, arts plàstiques i arquitectura. Enguany, per primera vegada, apareixen el premi d'arquitectura i el d'arts plàstiques que substitueix el premi de pintura. Les noves modalitats artístiques com el vídeo, la fotografia artística etc. al costat de la pintura clàssica entren en aquest apartat.

La dotació dels diferents premis és remarcable. El premi Llorenç Villalonga de novel·la és dotada amb 2.500.000 PTA, mentre el premi de poesia Joan Alcover és dotat amb 1.000.000 de PTA.

El d'Arts Plàstiques Antoni Gelabert apareix amb una dotació de 2.000.000 de PTA i finalment el d'Arquitectura, que també es convoca per primera vegada tindrà una dotació de 6.655.440 de PTA que segons les bases es pot dividir en quatre parts.

ASFALTATS ELS CLOTS DEL CAMÍ CREUER

La darrera setmana de setembre s'ha fet un asfaltat dels "mil i un" clots que "decoraven" tot el Camí Creuer.

Ara s'ha passat d'una pista de motocros a un camí, així a seques, ja que el resultat no deixa de ser un "pegat foradat". La solució no passa per fer una operació d'estètica cada parell d'anys, sinó fer una bona via de comunicació entre les carreteres de Sineu i de Santa Margalida, que alleugerís la pressió dels cotxes, sobretot

dels camions, que passen per dins del poble. Ara pareix que les notícies van per bon camí i que per al 2002 hi haurà una actuació per resoldre un tema que ja s'arrossega des de fa massa temps. Veurem si a la fi és així.

SEMBRATS UNS ARBRES A LA VORAVIA DEL CARRER DE PETRA

Una vegada arreglada la voravia del final de carrer de Petra, a la sortida del poble a la dreta, aquesta darrera setmana de setembre s'hi han sembrat uns arbres, cosa que farà que en venir el bon temps la gent pugui prendre la fresca a l'ombra que de ben segur arribaran a fer aquests arbres quan hagin crescut una mica. Unes faroles embelleixen més encara el racó.

INAUGURADA LA NOVA OFICINA DE CORREUS A L'ANTIC PESADOR

També la darrera setmana de setembre quedà inaugurada la nova oficina de correus en un espai de l'antic pesador municipal. D'aquesta manera es resol la ubicació d'aquesta oficina que ha anat passant per diverses dependències, sempre de manera provisional i que ara ha trobat la solució que sembla definitiva.

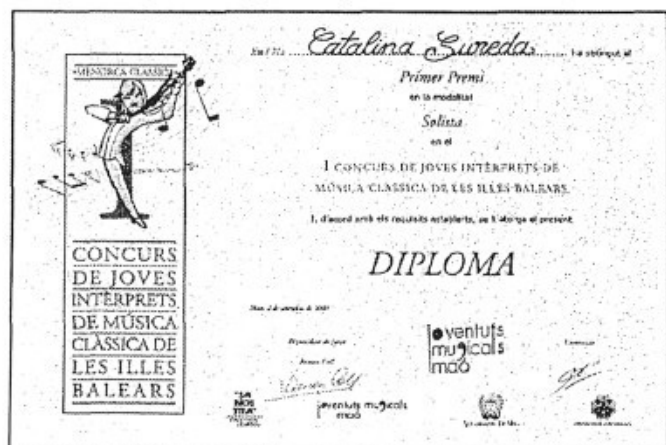
PRINCIPI DE CURS

El passat dia 13 de setembre començà el curs 2001-2002. A l'escola de Maria han començat 140 alumnes, 9 més que l'any passat, de 99 famílies diferents. El professorat ha tengut dues noves incorporacions: són na Maria Antònia Ferriol a Educació Infantil i en Jeroni Cerdó, per Atenció a la Diversitat. La problemàtica del centre segueix essent la mateixa: l'haver d'estar distribuïts en tres edificis.

PREMI A NA CATALINA SUREDA

El passat dia primer de setembre tingué lloc a Maó el I Concurs de Joves Intèrprets de Música Clàssica "Menorca Clàssica" organitzat per Juventuts Musicals de Maó i patrocinat per "Sa Nostra" amb la col·laboració del Consell Insular i l'Ajuntament de Maó. Hi participaren diferents instrumentistes de les Illes i de València. La violinista del nostre poble Catalina Sureda Colombram fou una de les participants i guanyà el primer premi en la modalitat de solista, juntament amb la clarinetista Ona Cardona.

El jurat presidit pel concertista de piano menorquí Ramón Coll, va estar integrat a més per Josep Francesc Palou, Eulàlia Salbanyà, Bartomeu Llompart i Joan Fèlix. Tots els membres del jurat coincidiren en senyalar que aquesta edició ha sorprès per l'alt nivell dels participants. Des d'aquí volem donar l'enhorabona a tots ells i

BULLIT DE NOTÍCIES

especialment a na Catalina per aquest important premi aconseguit.

NOU BIM

Aquest mes de setembre l'Ajuntament ha tret un nou número del Butlletí d'Informació Municipal on es detallen les feines fetes així com les properes inversions que s'han de realitzar a Maria. Aquest butlletí ha estat

repartit per totes les cases i si no vos ha arribat podeu passar per l'ajuntament i vos ne donaran un.

SOPAR BENÈFIC

Vos comunicam que el proper divendres dia 19 d' Octubre la Junta Local de Mª de la Salut de l' ASSOCIACIÓ CONTRA EL CÀNCER ha organitzat un sopar benèfic que es farà al restaurant "SES TORRES" a les 20' 30 hores. El preu del tíquet és de 2.500 pessetes. El podeu comprar a qualsevol membre de la Junta Local abans del dia 15 d' Octubre.

Hi pot anar TOTHOM

Vos recordam que els membres de la junta local són: Bel Mestre Carbonell, Margalida Pira, Miquel Vives Colombram, Antònia Bauçà , Margalida Bauçà , Joana Aina Tugores, Margalida Font (Punxa) , Margalida Negre i el seu fill Samuel, Toni Font Castelló i la seva germana Martina

MATRÍCULA A L'ESPLAI ES REBROT

Dissabte dia 6 d'octubre serà l'únic dia de matrícula, de les 17 a les 19 hores. L'Esplai s'oferta a nins i nines de 5 a 12 anys(1996-1989) i el preu de la matrícula és de 5000 pessetes. Els interessats han de presentar una fotocòpia de la cartilla de la seguretat social, una fotocòpia del DNI d'un dels pares i dues fotos carnet.

PUNTUALITZACIONS DEL REGIDOR D'HISENDA EN RELACIÓ A UNES DECLARACIONS DEL PORTAVEU DEL PSOE

En relació a les afirmacions fetes pel portaveu del PSOE Martí Ferriol referents a la modificació de crèdit aprovada pel plenari el passat dia 30 d'agost amb les quales vol crear confusió en torn a la liquidació de la 2a fase de les obres de sanejament i com a regidor responsable del tema, vull fer els següents aclariments:

El tècnic director de les obres, va firmar una darrera certificació que puja a la quantitat de 12.158.875'-mentre que el pendent de certificar del projecte era de 821.505'-. D'aquesta darrera certificació, l'Ajuntament ja fa estona que va perdre la subvenció del 616.129'- que pagava el Consell de Mallorca. Les certificacions sempre han anat firmades pels tècnics de l'obra i així han estat enviades al Consell per al seu abonament. A l'hora de fer-se els pagaments, i a pesar de tenir subvenció finalista i estar incloses les obres al pressupost municipal com a inversió, hi havia demores en els pagament tant de la part del Consell, a pesar d'estar ingressada al compte municipal, així com el 25% corresponent a l'Ajuntament. Tot això es pot veure fàcilment amb les dades dels ingressos als bancs i els pagament realitzats.

L'empresa adjudicatària ha de fer unes obres a determinar per l'Ajuntament de quasi 8,5 milions, que mai s'han indicades. Aquest import es restaria de l'import de la certificació amb la qual cosa queda un ròssec de poc més de 3 milions. Si l'empresa ha de fer obra per import de 8,5 milions, l'Ajuntament li ha de pagar els 12 milions de la certificació, i em pareix que això no convé a la Casa de la Vila ja que seria una despesa a pagar íntegrament per la caixa municipal, sense concurs ni subvenció que l'abaratis.

L'Ajuntament no ha acabat mai l'expedient de demora d'entrega de les obres i per tant no es pot considera vàlida l'afirmació de Martí Ferriol que l'empresa hauria de pagar 25.000'- diàries pels retards.

A hores d'ara és molt mal d'entendre com un govern municipal amb majoria absoluta durant vuit anys va ésser incapaç de resoldre el tema de la millor manera possible per als interessos del poble de Maria.

Antoni Mulet Campins

DEMOGRAFIA

ENS HAN DEIXAT:

Magdalena Ribas Roca morí a Palma el passat dia 1 d'agost. El seu domicili a Maria era la carrer Ses Venes, número 3.

Catalina Ros Jordà morí el passat dia 3 de setembre a l'edat de 84 anys. Vivía al carrer Mare de Déu, 1.

Joan Vives Bunyola ens deixà el dia 7 de setembre als 66 anys. Vivía al carrer de Sa Quintana, número 24.

Catalina Ros

Victòria Llabrés Munar morí a Manacor el passat dia 12 de setembre a l'edat de 74 anys.

Que descansin en pau.

BENVINGUTS:

Jaume Bernat Dalmau Iglesias va néixer dia 3 d'agost. És fill de Llorenç Dalmau i Isabel Antònia Iglesias.

Yolanda Carbonell Reyes va néixer dia 19 d'agost. Els seus pares són Bartomeu Carbonell i Gabriela Reyes.

Núria Ribas Nadal va néixer dia 1 de setembre. És filla d'Esteve Ribas Mas i Antònia Nadal Bergas.

Lluc Sunyer Roig va néixer dia 10 de setembre. Els seus pares són Jaume Sunyer Rullan i Maria Antònia Roig Ginard.

Laila Bouzit Afrouj va néixer dia 17 de setembre. És filla de Jamal Bouzit i Kaltoum Afrouj.

Salima Acharki Chanouf va néixer dia 18 de setembre. És filla de Abdelhafid Acharki i Rachida Chanouf.

Enhorabona als seus pares i demés família.

JA L'HAN FETA:

Gabriel Bergas Tugores i Angela Mascaró Ferriol es casaren a l'església parroquial de Maria de la Salut el passat dia 1 de setembre.

Que el vostre amor no acabi mai.

TELÈFONS D'INTERÈS:

AJUNTAMENT	971525002 (FAX)	971525194
BIBLIOTECA		971525688
UNITAT SANITÀRIA (cita prèvia)		971525594
APOTECARIA		971525020
ESCOLA DE DALT (telèfon i fax)		971525083
ESCOLA DE BAIX		971525252
LOCAL TERCERA EDAT		971525564
PARRÒQUIA		971525033
GESA INCA: AVARIES		971880077
BOMBERS		085
HOSPITAL MANACOR Informació		971847000
	Urgències	971847060
	Cita Prèvia	971847100
AMBULATORI D'INCA		971502850
URGÈNCIES A TOTA L'ILLA		061
SON DURETA (Centraleta)		971175000
AMBULÀNCIES S.S. (Inca)		971502850
AMBULÀNCIES		971200362
RECAPTACIÓ TRIBUTS CAIB (Inca)		971505901
ADMINISTRACIÓ D'HISENDA (Inca)		971505150

HORARIS:

AJUNTAMENT:

de 8'30 a 15 hores.

APOTECARIA:

Matí: 9 a 13 hores.

Horabaixa: 16'30 a 20'30 hores.

UNITAT SANITÀRIA:

de 9 a 15 hores.

BIBLIOTECA:

Dilluns i dimecres: de 16 a 18 hores.

Dimarts, dijous i divendres: de 16 a 19 hores.

LÍNIA MARIA-PALMA:

Sortides Maria: 8 i 15 hores. (15 h. Dissabtes no, Festius sf)

Sortides Palma: 13 (dissabtes, 14 h) i 19 hores. (Festius, 19,15 hores)

LÍNIA INCA-MANACOR:

Cap a Manacor: 12'30 i 19'55 hores.

Cap a Inca: 9'40 i 18'50 hores

LÍNIA MARIA-HOSPITAL-MANACOR:

(De dilluns a divendres)

Sortides Maria: 7'55, 10'30 i 14'45 hores

Sortides Manacor: 11'05, 13'35 i 18 hores

PUNT D'ATENCIÓ CONTINUADA DE SINEU:

Carrer Ponent, número 3.

- Per demanar hora al servei de Pediatria heu de cridar de 8 a 14 hores al855043

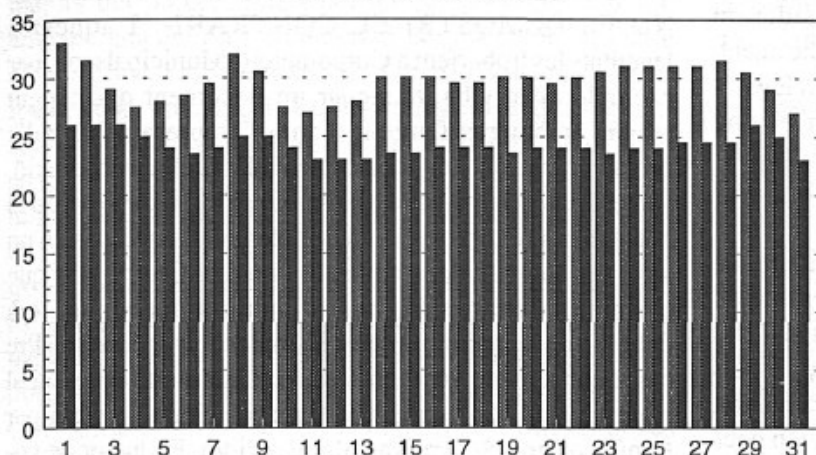
- Per urgències, a partir de les 15 hores heu de cridar al520292

- Preparació pel part, postpart, control de gestació i informació sobre anticonceptius heu de cridar al236624

El temps

MES D'AGOST

■ MAXIMES ■ MINIMES

PLUVIOMETRIA

Dia 30 7 l.

Dia 31 16 l.

TOTAL: 23 LITRES

Temperatura Màxima
33 °C (Dia 1)

Temperatura Mínima
23 °C (Dies 11, 12 i 31)

Temperatura Mitjana
26,9 °C

Mitjana Màximes
29,7 °C

Mitjana Mínimes
24,2 °C

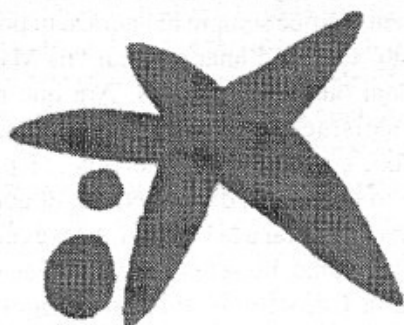
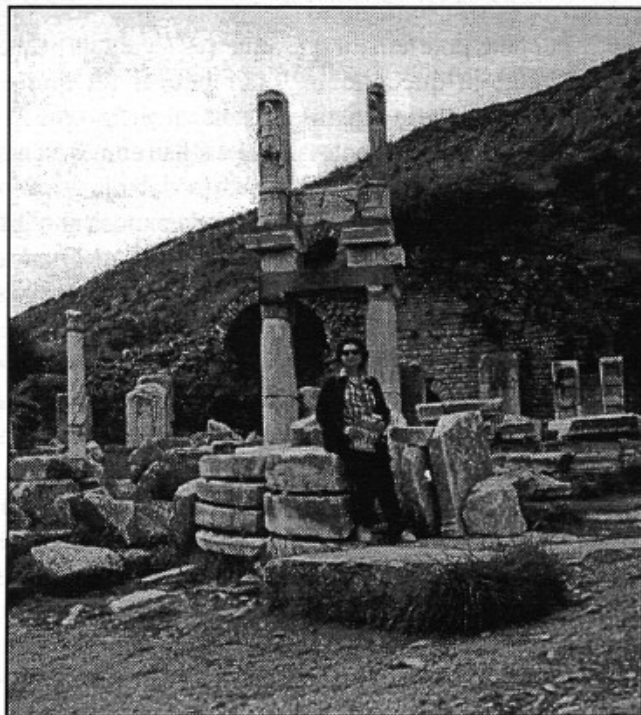
De Viatge, amb *Viatges Martel*

Viatges Martel sortejarà un viatge per a dues persones, entre totes les fotografies recents de viatges publicades a Fent Carrerany al llarg del 2001.

13.- En Jaume Marc Ferriol, el passat mes d'agost a la Terra Alta, amb els ports de Tortosa-Beseit al fons.

14.- N'Antònia Maria Vicens a Éfeso (Turquia) el passat mes d'Abril.

"la Caixa"

OFICINA DE MARIA DE LA SALUT

LEGALITAT I SENTIT COMÚ

Més d'una vegada, molests davant un fet que consideram abusiu, en queixar-nos públicament, ens han respost: —“És ben legal”. Sí, serà ben legal, tot el que vulgueu, replicarem; però, serà just? Serà correcte?... Respecte d'això volem opinar.

Per exemple: Pels mitjans de comunicació sabem que el govern de Madrid, l'espanyol, destina un grapat de milions de ptes a la construcció d'una casa-residència per a ús particular del príncep. I pels mateixos conductes sabem que la policia jurídica ha tirat al carrer una família de pocs recursos econòmics, tan pocs que han estat insuficients per complir el pagament del lloguer de la vivenda on residien, propietat d'un cristià que “legalment” ha fet executar la llei... Serà legal, segurament; no ho dubt. Però no serà bo d'entendre pel ciutadà comú: Serà mal de digerir.

També hem sabut (el caixonet de casa és un xerrameca) que el president del govern espanyol, aquests dies passats, gaudint de vacances per Menorca, ha emprat un avió militar per traslladar-se a Eivissa, amb l'única finalitat coneguda de visitar el seu particular amic, el potentat Abel Matutes (aquell, recordau?, que sent ministre tengué la valentia, l'atreuiment, diria jo, de traslladar-se a Àustria per protestar davant el govern d'aquell país, respecte d'aquell personatge d'extrema dreta). I pels mateixos conductes també hem sabut que a la mateixa Eivissa un malalt greu, nom fa molt de temps, va haver d'esperar hores perquè un helicòpter el traslladàs a Barcelona... Serà legal; però cristià, humanitari?...

Per tant, podríem dir que aquestes legalitats pequen per defecte; ja que poden donar peu al fet que els desaprovisius cometin repetits abusos.

LEGALITAT: Quantes putades s'han comès en nom teu!

Recordau aquell any que Hisenda exposà al públic les llistes de les declaracions de RENDA? Quantes sorpreses ens enduguérem! Famílies nombroses que vivien regaladament, luxosament, i resultava que els seus ingressos eren mínims. I era legal, deien. Recordau quan es començà a cobrar de l'atur? Quantes famílies s'hi apuntaren! I ho sabem perquè fins i tot se'n feien grossos. I era legal, deien! Figuraven per algun temps com a camperols treballadors de les seves possessions, o com a cambrers dels seus hotels. I era legal, deien! També ens estranyàrem si es publicassin les llistes dels qui cobren per pensions no contributives, avui! Però val més no insistir... I diuen que és legal.

I així podríem enumerar casos i casos.

I si giram full trobam unes altres legalitats que podríem dir que pequen per excès, ja que sembla que sembren la desconfiança, faltant a la llei per excel·lència, que resa: —TOT INDIVIDU ÉS INNOCENT MENTRE NO ES DEMOSTRI EL CONTRARI-. I aquestes legalitats les trobaríem a Corporacions Municipals, on, per exemple quan s'ha de signar un document que tenguí relació amb algun familiar o amb l'empresa on treballa privadament, un dels components d'aquella corporació, l'interessat, ja sigui batle o simple regidor, legalment no el pot signar, i la corporació ha de delegar les funcions en un altre per donar fe de la situació. I un diu: Que té més que el signi en Pere que en Pau, si finalment qui ho faci serà del grup de la majoria, supòs. El mateix passaria en l'altre cas: quan s'ha de votar en sessió un assumpte on passi el mateix, o sia que també hi estigui relacionat ja sigui per família o per treball privat, algun regidor. En haver de votar, l'interessat haurà d'abandonar la Sala i no votarà per incompatibilitat. Això, diuen, és legalment. Així està disposat. Això serà segons la lletra de la disposició, però si analitzam l'esperit, sembla com si espargís com un núvol de desconfiança respecte dels interessats... Anem per tant, a comentar-ho.

Tots els ajuntaments estan composts per grups polítics diferents. La majoria -per això és majoria- com a mínim sempre disposarà d'un vot més que tots els altres grups. I si la incompatibilitat correspon a un d'aquesta majoria, el més que podria passar seria l'empat a vots. I com que el president que dirigeix la votació té vot de qualitat, per ser president, aquesta majoria sempre serà la guanyadora de la votació (no importa dir que aquestes votacions responen sempre als acords tenguets amb anterioritat pels partits). Per tant podríem dir que aquestes votacions -en el bon sentit de la paraula- serien com una “comèdia”, però del tot legal; això, sí. Que no s'ha comès cap lletjura. Naturalment que no! No obstant podríem afegir-hi que, seria del tot correcte, seriós i formal, si sempre s'actuàs de bona fe, que sobresortís per damunt de tot, l'honestedat! Que la legalitat no s'emprí abusadament o privilegiadament, perquè sempre hi haurà, o hi podrà haver algun “legalista” tactant d'anar a cercar “na Maria per sa cuina”, mesclant ous amb caragols. Ara que al final -i això és una satisfacció- al final tot s'aclareix, i la JUSTÍCIA, així, en majúscula, decideix... I per acabar podem dir -jo m'atrevesc a dir-ho: No tot el que és legal és sempre correcte. I faltar a la legalitat, si no és en benefici o perjudici del proïsme, no serà ni pecat venial. Gràcies a Déu, tenim una Constitució que ens empara fins al capdamunt. I així veim “grossos” a la presó, al temps que altres maltractats, primerament, al final se'ls reconeix l'honestedat... I què no és guapo això?

Res més. Que estigueu bons us desitja el vostre amic.

Maria, 18 de setembre de 2001

Miquel Oliver i Roig

PD. D'on ha sortit això? No. No és vera que servidors no assistís al refresc que, per la Mare de Déu, l'Ajuntament té la delicadesa de convidar-nos a tots els majors del poble, molest pel fet de "no estar, la plaça, empaperada del tot", com així m'entimà un amic, l'altre dia. No, no va ser per això. No és cert! La meua absència fou deguda, únicament i exclusivament al fet que uns dies abans en Bartomeu, el metge, em recomanà que deixàs anar tot allò que és dolç, ja que els indicadors assenyalaven una pujada de sucre que, enc que no sigui greu, no deixa de preocupar (i si vas al metge, fes el que ell te diu). I per no cometre pecat, el millor és fugir de la temptació: sabut és que en aquests refrescs hi abunden tota classes de menjars i begudes ensucrades (ensaïmades, gelats, vins dolços, etc.)... Aquesta va ser la causa perquè aquest any, com sempre havia fet, no acompanyàs els meus amics mariers. Ho asseguro!

Ara, satisfeta la curiositat de l'amic, si voleu podem tocar això de l'enramellat de la plaça. I he de dir, sense

miraments, que em seblà una incorrecció; així de clar. Un descuit greu no tenir la plaça ben endiumenjada el moment que es vol homenatjar els majors. Una falta de consideració! Quan convidam algú a casa, procuram que no hi falti res, en deferència als convidats! A què tots els majors anaven ben mudats? Que ningú es molesti, deman, pel caire que ha pres aquest comentari. És solament expressar una opinió amb tota llibertat i sinceritat... I festes passades, coques menjades!

Ah, una altra cosa: erròniament he escrit empaperat. És un lapsus, ja que no és paper el que enguany s'ha emprat. És plàstic. I és que les modes entren enc que no ens agradin. I sobre modes no hi ha res escrit en el sentit d'agradar. Primer van ser aquelles persianes d'alumini; llavors les portes d'aquell ferro que fa mal als ulls; i no diguem de les faldetes de les al·lotes, esqueixades de dalt a baix. I, últimament, plàstic per les places i carrers... El món és així! Solament volia rectificar allò d'empaperat.

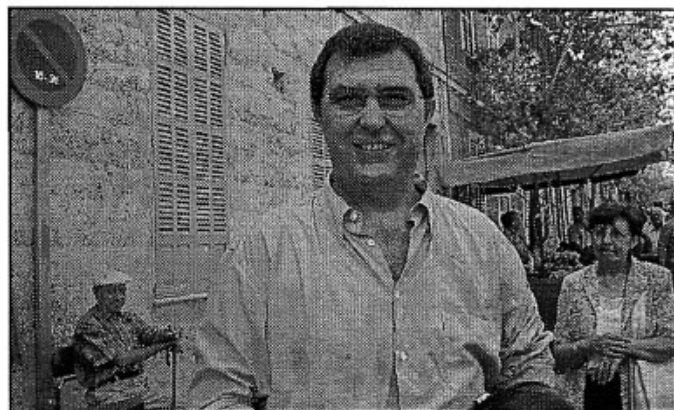
BALEARS, POTÈNCIA TURÍSTICA

El turisme ha estat durant anys la principal font de riquesa (aporta el 84% del PIB) i d'ocupació de les Illes Balears i ho ha de continuar essent, però si volem mantenir la competitivitat d'aquest sector hi hem d'incorporar criteris de sostenibilitat ambiental i social.

Ha arribat l'hora de conjugar la indústria turística, evidentment important per tractar-se del sector econòmic clau de les Balears, amb un desenvolupament important per tractar-se del sector econòmic clau de les Balears, amb un desenvolupament sostenible d'unes condicions de vida òptimes que ajudin a reconciliar el turisme amb la societat.

L'objectiu de la Conselleria de Turisme és passar d'un model turístic basat en el consum desenfrenat de recursos a la conservació del medi ambient; de l'estacionalitat a la distribució dels fluxos turístics; de la concentració a la diversificació de productes; de l'increment de places a la contenció de l'oferta. En definitiva, de l'estratègia del preu i la quantitat a la qualitat com a punt de referència d'una destinació turística líder.

I aquest model només serà possible amb la col·laboració de tots. Les Administracions fan un esforç molt important invertint en infraestructures (carreteres, sanitat, educació, etc) perquè les Balears siguin un lloc ideal per viure i per passar les vacances, però no poden assumir totes soles les despeses d'aquest canvi de model turístic dirigit a millorar de la qualitat de vida de visitants i residents. Per això és necessari realitzar un exercici de solidaritat entre el turisme, que s'ha d'implicar en la recuperació, la millora i la conservació del patrimoni natu-

Celestí Alomar visità la fira de diumenge passat

ral i cultural de les illes, i els residents, permetent que els ingressos que es generen en zones turístiques financien la conservació dels espais naturals. L'aplicació de l'impost Ecoturístic, té gran importància perquè servirà per dotar econòmicament el Fons de Rehabilitació d'espais Turístics, adreçat a la rehabilitació de zones turístiques i a la recuperació de recursos i espais naturals i patrimonials. Per això s'ha d'entendre com una eina de solidaritat pel que suposa de redistribució de recursos econòmics, i perquè la filosofia que l'empara és que serveixi per deixar a les generacions futures una herència cultural i natural millor que la que nosaltres hem rebut.

Celestí Alomar i Mateu
Conseller de Turisme del Govern de les Illes Balears
Membre de la Comissió Executiva dels Socialistes de Mallorca.

Educació de Persones Adultes MANCOMUNITAT Pla de Mallorca

Curs 2001-02

OFERTA EDUCATIVA

Ensenyaments inicials nivells I-II
Alfabetització immigrants
Preparació proves Graduat Escolar
Preparació proves lliures FP 1:
Electricitat
Cuina

Jardí Infància
Llanterneria
Regidoria de Pisos (Governanta)
Altres
Preparació proves accés cicles
formatius Grau Mitjà (18 anys)
Accés UIB per a majors de 25 anys
Iniciació Informàtica
Informàtica I

Informàtica II
Iniciació Internet

IDIOMES
Llengua Catalana Nivells A,B,C,D
Junta Avaluadora
Català per a immigrants
Castellà per a immigrants
Anglès comercial i d'hosteleria
Anglès I-II
Alemany I-II

TALLERS:
Curs d'autoestima
Alimentació
Atenció a la infància
Medicina esportiva
Brodats

Punt mallorquí
Punt de xarxa
Punta de coixí
Macramé
Cistelleria (paners)
Ceràmica
Cuina
Cuina vegetariana
Cuina italiana
Tall i confecció
Restauració de mobles
Cordats de cadires
Flors seques
Poda i empelts
Manualitats (guix, campanes de
copinyes, quadres tres dimensions, ...
Fotografia
Enologia (tècniques i elaboració del vi)
Rutes pel Pla

INFORMACIÓ I MATRÍCULA:

De dia 12 de setembre a 26 d'octubre

(La matrícula es mantindrà oberta al teu Ajuntament en hores d'oficina)

	Lloc:	Dies:	Hores:
Maria de la Salut	Llar dels padrins	Dilluns i dimecres	18-21

CURSOS DEL PLA ENLLAÇ:

PLA FORMATIU 2001-2002

ENTITAT: MANCOMUNITAT PLA DE MALLORCA

DENOMINACIÓ (DURADA EN HORES)

- SOCORRISTA I MANTENIMENT DE PISCINES	30	INDÚSTRIES) 2 CURSOS DE 10 HORES	10
- ENOLOGIA II- ANALÍTICA	50	- GESTIÓ DE RESIDUS (RESIDUS PERILLOSOSS -	
- UTILITZACIÓ DE PLANTES AUTÒCTONES PER		INDUSTRIALS) 2 CURSOS DE 10 HORES	10
A JARDINS	40	- GESTIÓ DE RESIDUS (CONSTRUCTORS)	
- DISSENY, PROJECTES, PRESSUPOST DE		2 CURSOS DE 10 HORES	10
JARDINS	40	- RISCOS LABORALS (TEULERES)	50
- EMPELTS	80	- RISCOS LABORALS (PEDRERES)	50
- MANEIG D'ANIMALS DE PRODUCCIÓ	80	- RISCOS LABORALS (COMERÇOS)	30
- OFFICE 2000: WORD	30	- RISCOS LABORALS	50
- EXCEL	20	- RISCOS LABORALS	30
- ACCES	40	- RENTABILITAT DE LA GESTIÓ EMPRESARIAL	20
- POWER POINT	10	- COMERCIALITZACIÓ A TRAVÉS DE LA XARXA	20
- INTERNET	40	- ANIMACIÓ GERIÀTRICA	40
- CUINA NADALENCA	23	- AUXILIAR DE GERIATRIA (Teoria i pràctiques en	
- CUINA DE TEMPORADA	20	empreses)	240
- GESTIÓ DE RESIDUS (COMERÇOS I		- ALEMANY TURÍSTIC	100

Xocolatines a l'esplai

La temporada alta entra en declivi quan els al·lots comencen l'escola, i per si la manca de pluja no ho hagués accentuat abastament hi ha amenaça de desert, d'un desert vist sempre des de l'oasi d'un desig inconformista i insatisfet. Les escoles són règims de frustració: mai no basta el que saps i el que saps es barema a través d'un únic punt de vista que se suposa -mal suposa- que mai no es pot equivocar. Els al·lots es cansen d'un roll tan viciós i malaltís com és el dels perdedors que no mereixen l'atenció d'un "suficient" o el del guanyador que sols es posa a si mateix "excel·lents". I això passa any rere l'altre en les distintes etapes de la vida si decideixes "seguir" estudis fins que cansat de "suficients" decidiràs arribar a autoimposar-te l'excel·lent tal i com fan els mestres.

T'has fet mestre i ara no importa ja que et posassin "suficients", ara importa que de reu has passat a jutge. Finalment, t'has guanyat la condició i grau d'haver de ser sempre excel·lent sense que les errades et facin tenir el remordiment de consciència que comporti baixar una miqueta de la tarima quan aconseguir-la t'ha costat mitja vida.

Baixar d'allà on has pujat pot ser conflictiu, tan conflictiu com perdre els papers, i tot costa, costa tant que ningú vol perdre el que té, i més si s'ho ha guanyat des del supòsit d'haver estat constantment una referència de la injustícia que sols torna justa amb l'esforç d'adaptació a persones, normes i coses preconcebudament establertes.

Al final del trajecte poc queda de la nostra part innata. Sols resta el que per rebel·lia hem consolidat com a basament en què invertir el temps d'oci. O, contràriament, les rodes

de molí ens hauran fet tan dolços i estàndards que embussats pertot sempre ens sentirem desembussats, perquè qui no pot tenir problemes no en té encara que en vagi més que sobrat. La sort pot ser diversa, i tristament, amb això, hi tenen molt a veure les escoles, i la vida és qualsevol cosa menys una guarderia: és almanco un intent per a sentir-se bé tant amb un mateix com amb les coses més enllà de la cal·ligrafia i de les regles de tres.

Les escoles han de canviar molt perquè l'al·lot s'hi trobi còmode. No han de ser centres de frustració. Han de ser llocs on es reivindicui el ludisme, perquè el joc és el més propi per a l'infant, i és jugant que se sent hàbil i realitzat i no serà mai l'obligació, el deure o el càstig els que el motivin a "fer" o a actuar perquè ell vol sentir-se lliure i independent, tal i com ho pretendria ser una persona adulta; i és que els mestres aniran molt equivocats mentre no tractin els al·lots com a iguals. Tractar-los-hi suposa baixar de la tarima, voler realment entendre el que els preocupa i actuar en conseqüència.

En educació no és el món del professorat el pertinent, sinó el dels al·lots, sent cada al·lot un món distint i singular que mereix tenir totes les possibilitats perquè l'entorn li sigui el més avantatjós per a assolir "metes" a través d'inquietuds tan subjectives i innates com sigui possible. L'objectiu no ha de ser mai uniformitzar sinó el de la voluntat d'entendre la diversitat fent-la centre neuràlgic de tota acció educativa per part del mestre.

Sols a través d'aquests supòsits pot començar a establir-se la mena de diàleg adient perquè l'escola arribi a ser el que ha de ser: tan sols una extensió més de l'al·lot que no frustra la voluntat d'aprendre.

Lluc MATAS, 11.09.01

La gran rosa de s'Avall

Poema dedicat a Donya Carmen Delgado i Roses, viuda de Dona Joan March.

SONET

Virtual jardí d'aquesta terra,
que mil flors respiren poesia;
s'Avall, per a mi és la més bella
que guarda a donya Carmen cada dia.

El sol del matí li dona vida
olorant l'hermosa alfabaguera
el seu cor bateja d'energia
i de dos infarts vos sou companyera.

Dins aquestes flors vos sou la poderosa
l'estrella més brillant i més hermosa,
una festa de cent anys que vos espera.

I les flors vos honraran amb alegria
la rosa més hermosa de dins l'illa
sortirà de dins s'Avall amb un poema.

El vostre amic que vos estima
Miquel Rosselló i Quetglas
Inca, a 23 d'agost del 2001

Palma, 15, 16 i 17 de novembre del 2001

El Congrés Rural de les Illes Balears pretén fer una anàlisi de l'estat del món rural de les illes en aquest segle XXI.

S'ha establert un conjunt de temes, dels quals es farà un diagnòstic en el Congrés. Per això s'ha creat un grup d'entorn de treball per a cadascun dels temes a tractar, que realitzarà dues reunions prèvies, on s'iniciarà el debat que culminarà en les dates de realització del Congrés Rural. Els grups de treball, tant a les reunions prèvies, com al Congrés estan oberts a la participació de tota persona interessada.

Grup obert de treball	Data	Hora	Lloc: seus de la Conselleria
AGRICULTURA ECOLÒGICA	10/11/01	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
AGROTURISME	11/09	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
	20/09	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
AGUA I AGRICULTURA	6/10/01	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
APICULTURA	6/11/01	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
CRIVITRAN	3/11/01	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
HISTÒRIC DE QUESTIÓ CÍTRICS	1/11/01	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
RAMADERIA OVI I CABRUM	4/11/01	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
RAMADERIA PORCI	1/10/01	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
DENOMINACIONS QUALITAT	30/10/01	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
ASSOCIACIONISME AGRARI	27/09/01	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
COMERCIALIZACIÓ	25/09/01	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
ESTRUCTURA DE LA PROPIETAT	27/09/01	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
FRUITS SEC'S	1/10/01	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
HERBACIS DE SECA	24/09/01	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
LACTIS I DERIVATS	26/09/01	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
MA D'OLIVA	26/09/01	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
NICUS CÍTRICS	25/09/01	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
RAMADERIA BOVI	24/09/01	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
TERRITORI I AGRICULTURA	1/10/01	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
VINYA	2/10	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
	10/10	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Agricultura i Pesca

Quatre illes
un país
cap frontera

ELS ESTATS UNITS O LES NACIONS UNIDES. CALDRÀ TRIAR.

"En el nom d'Al·lah, el Compassiu per excel·lència, el molt Misericordiós".

Així comencen totes i cadascuna de les 114 "sura" (capítols) del llibre de l'Alcorà. Llibre religiós que dirigeix la vida de gairebé mil milions de musulmans, creients de la religió de l'Islam. Llibre que contribueix a formar societats molt específiques arreu del món, des de fa catorze segles.

L'Alcorà va ser dictat, segons la fe musulmana, per Déu mateix (Al·lah) mitjançant l'àngel Gabriel al profeta Mahoma (Muhàmmad), mentre aquest es trobava a la seva ciutat natal, la Meca (Maka), i després de l'autoexili o hègira a l'oasi de Medina (Iàthrib) l'any 622 de l'era cristiana. És un text literari, un text social, un text transcendent en la cultura de la humanitat, que esdevé text històric i, alhora, de gran actualitat.

L'Alcorà no és cap llibre de terror. Que l'Islam no s'identifica amb el terror, és una de les percepcions més evidents que es pot tenir en aquesta terra. Qui pugui mantenir-ne algun dubte, basta que s'atansi una miqueta cap al poble Sahrauí, exemple de societat musulmana que ha tingut i mantingut la paciència de suportar durant més de vint-i-cinc anys el menyspreu i l'engany de representants insignes del Govern dels EE.UU. de Nordamèrica.

Malgrat una vegada i una altra s'ha donat l'esquena a resolucions adoptades en Assembles Generals de Nacions Unides, la paciència històrica del poble Sahrauí diàriament i durament roman posada ben a prova. Cal tenir-hi moltíssima de fe islàmica per arribar a suportar-ho d'una manera tan exemplar i única!

Vist això així, una de les primeres reflexions entorn d'alguna de les conseqüències que es deriven dels atemptats terroristes comesos contra ciutadanes i ciutadans indefensos als Estats Units, condueix a pensar que, més que a favor dels Estats Units de Nordamèrica, caldrà posar-se cada cop més intensament a favor de les Nacions Unides d'arreu del món.

La lluita vertadera contra el terrorisme internacional reclama sortides molt més àmplies que l'àmbit estricte del continent nordamericà.

En aquest sentit, ha de resultar molt més rendible - tot i la seva previsible impossibilitat manifesta - posar en mans de les NN.UU. allò que els EE.UU. s'estan gastant en la seva pròpia defensa. Amb un objectiu molt clar: protegir tot el conjunt del planeta Terra contra l'horrorós i salvatge monstre del terrorisme assassí, en comptes de fer-ho solament a la recerca d'una protecció parcial per a l'Amèrica del Nord.

¿Contra el terrorisme que ha segat milers de vides humanes amb els darrers atemptats comesos a Nordamèrica?

Sí. Totalment en contra.. La consciència i la convivència democràtica de la humanitat rebutja frontalment qualsevol mètode amb contingut terrorista al seu gavatx.

Però aquesta mateixa consciència i convivència democràtica també empeny a romandre obertament en contra de la provocativa construcció, i del més que provocatiu manteniment, d'unes torres bessones gegantines, des d'on s'escampaven diàriament tot un munt d'iniciatives encaminades a incrementar la misèria i la pobresa arreu del món. Eren fruit i eren símbol arrogant d'un model capitalista que esdevé la més gran, alhora que la més subtil i perniciososa, modalitat de terror internacionalment escampat arreu de la terra.

Romandre contra el terrorisme bàrbar d'un grapat de gent fanàtica, no pot comportar de cap de les maneres haver d'estar a favor de qui n'és un dels més grans provocadors: el model capitalista de la societat nordamericana, enfrontat amb orgullosa i més que provocativa arrogància al model de vida miserable i pobra de tres quarts parts de la humanitat.

D'altra banda, també cal fer l'esforç i prendre la iniciativa de negar-se a combatre el terrorisme bàrbar d'un grapat de gent fanàtica amb les seves mateixes armes terrorífiques i assassines. Se n'incrementaria, sens dubte, la intensitat i l'abundància.

Més a la llarga que a la curta, el terrorisme monstruós d'un grapat de gent fanàtica només pot arribar a ser vençut amb les eines democràtiques de l'educació i la cultura, la cooperació i l'intercanvi globalment estesos arreu del planeta Terra.

Si el president Bush opta per la guerra, potser aconseguirà passar a la història com un dels presidents nordamericans que ha fet l'esforç de salvar Nordamèrica del perill terrorista més fanàtic.

A hores d'ara, emperò, també té a les seves mans la possibilitat de passar-hi com aquell qui ha fet l'esforç de salvar tot el planeta. Enlloc d'embarcar-se en la utilització d'armes bèl·liques fabricades a ca seva, que s'avengui a emprar unes altres eines tan democràtiques com les econòmiques, les jurídiques, les parlamentàries o les institucionals, d'àmbit i abast molt més ample i mundial.

¿Contra el terror dels qui maten i assassinen als Estats Units de Nordamèrica? Sí. Un bon Sí amb lletres ben grosses.

Però també i sobretot un Sí ben gros, contra els qui posen entrebancs a les Nacions Unides perquè puguin governar i orientar tot el conjunt del planeta Terra cap al desplegament d'un segle XXI molt més ple de civisme i convivència democràtica que tots els anteriors.

En aquest sentit, Sí a NN.UU. NO als EE.UU. "En el nom d'Al·lah, el Compassiu per excel·lència, el molt Misericordiós".

Mallorca, 24 de setembre de 2001.

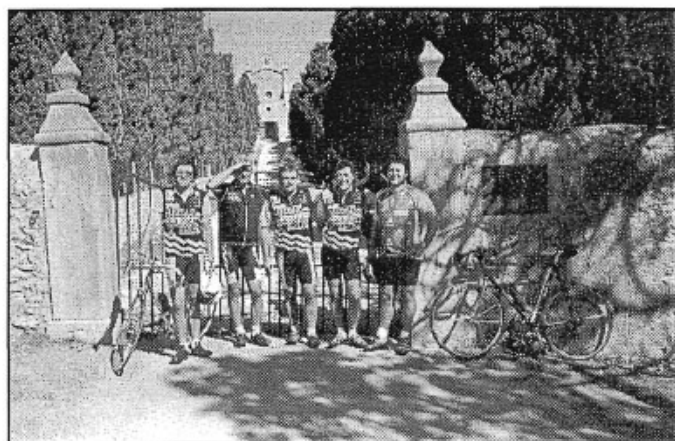
Cecili Buele i Ramis.

CARRERANY ESPORTIU

L'ESTIU DEL CLUB CICLISTA, 2001

A part de les curses ciclistes, que amb motiu de les festes ha programat el Club, i que a un altre apartat podeu veure els detalls, hem fet un estiu ple d'autèntiques passejades. Quasi hem recorregut tots els indrets de la nostra Illa, el Pla, el Llevant, la Serra de Tramuntana, hem contemplat l'hermosura i la llum d'uns dies de cel clar i d'unes aigües blaves vistes de la Serra.

Hem visitat l'ermita de Betlem a finals de juliol, un dia molt calorós, on no hi trobarem cap ermità, ni aigua a la font de l'ermita. Aquesta vegada hi anàrem, Miquel Perelló, Pep Sabater, Joan Mas, Nadal i Guillem Ferriol i Pep Ferriol. Ens podeu veure a la foto ben contents d'haver arribat a l'ermita. No fèiem les mateixes cares quan arribàrem a Maria, devers les dues, amb un sol i una basca espantosa. Aquest dia férem uns 90 Kms.

A l'ermita de Betlem

Dia 11 d'agost anàrem al Cap de Formentor. Partírem de bon matí amb el cotxe fins a Pollença i des d'allà cap a Formentor. Uns 25 kms separen Pollença del Cap de Formentor, l'extrem septentrional de Mallorca. Pujàrem el coll d'en Fumat, des d'on es pot admirar Cala Figuera. Ja passat el tunel s'arriba a l'explanada on s'aixeca el Far de Formentor. Arribàrem prestet, on ens férem les fotos i ens empassolàrem un bon berenar. De tornada, no podíem passar sense fer-nos unes fotos davall "LO PI DE FORMENTOR". Hi anàrem, Guillem i Nadal Ferriol, Joan Mas, Pep Sabater, Pep Ferriol, Xisco Florit i Miquel Perelló.

Dia 18 d'agost, una excursió pel Llevant mallorquí. 120 kms. Excursió totalment distinta a les altres. Passàrem per Algaida, Llucmajor, Campos -on berenàrem-, Ses Salines, Santanyí, Alqueria Blanca, Calonge, S'Horta, Felanitx i tornada cap a Maria. Sortírem a les 8 i tornàrem devers les 2.30.

Després d'un breu parèntesi, per les festes de la Mare de Déu, el passat 15 de Setembre anàrem a Sa Calobra, 86 Kms. Aquesta vegada sortírem amb els cotxes

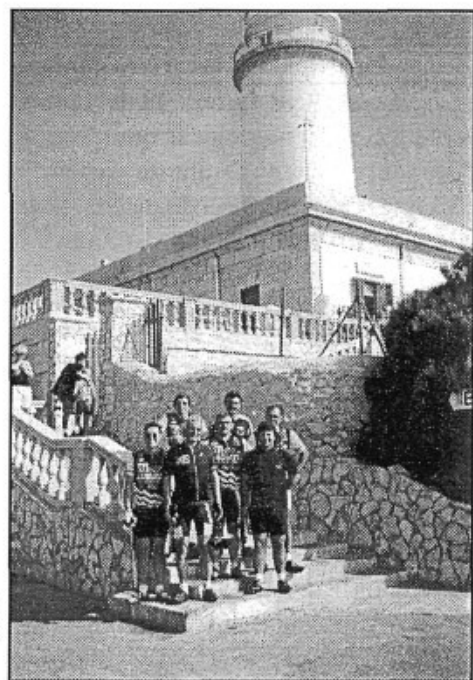
Posant davant "lo Pi de Formentor"

fins a Pollença i des d'aquí pujàrem cap a Lluc, Escorca i després de revolts i més revolts arribàrem a Sa Calobra. Quant hi arribàrem ja eren devers les dotze del migdia. Descansàrem i a pujar s'ha dit, 10 Kms d'autèntica pujada fins al Nuu de Sa Corbata, un poc d'aigua i descansar. N'hi havia que ja no podien més, ja no s'hi valien preparats isotònics ni pastilles d'"isostar". Eren les dues i encara quedaven 40 Kms. Altra vegada pujàrem el coll del reis - el punt més alt, 900 mts - i cap a Lluc i Pollença. Arribàrem devers les quatre a Maria. Molt cansats però molt contents. Hi anàrem en Pep Ferriol, Miquel Perelló, Pedro Ferriol i el debutant Xisco Florit, que tot i estar molt fort i preparat ho va trobar molt dur.

Com heu pogut comprovar i just veure per on hem passat, us podeu fer una idea dels meravellosos indrets de la nostra Illa de Mallorca, que mereix sia protegida més que mai.

Pep Ferriol Torelló.

Setembre 2001

Els ciclistes, vora el far de Formentor

Carreres ciclistes - Trofeu Mare de Déu

Feia ja un bon grapat d'anys que per les Festes de la Mare de Déu no teníem carreres de bicicletes. I enguany després d'un notable esforç per part de la nova junta del Club Ciclista de Maria de la Salut, tornàrem tenir la nostra diada ciclista.

Per qüestions de calendari de la Federació Balear de Ciclisme, les proves de Maria s'hagueren de fer dissabte al matí, però tot i això la presència d'un nombrós estol de corredors i molt de públic que seguí les carreres fan pensar que l'afició dels mariers a les carreres de bicicletes no s'ha perdut gens ni mica.

Quatre varen ser les carreres que es varen disputar sobre un circuit urbà de prop de 1000 metres. Els alevins feren un total de 5 voltes al circuit, mentre els infants en feren 10. La carrera dels ciclistesportistes i màsters 30 va ser de 30 voltes al circuit i la darrera de totes, la dels veterans màsters 40, 50 i 60, fou de 20 voltes al circuit. La primera carrera de totes fou la dels alevins, que comptà amb la participació del corredor local Miquel Salom que finalitzà en segona posició. La victòria va ser per David Gómez del Pollença.

Participants a la carrera d'infants i alevins

La següent carrera, la dels infants comptà també amb un altre corredor local, que s'estrenà en competicions, Alexandre Bonín. Aquesta carrera, amb 15 corredors en competició, fou molt disputada: la victòria final fou per a Joan Vanrell, que s'imposà finalment a Patrick Umbert. Entre les fèmines s'endugué la victòria na Margalida Amengual.

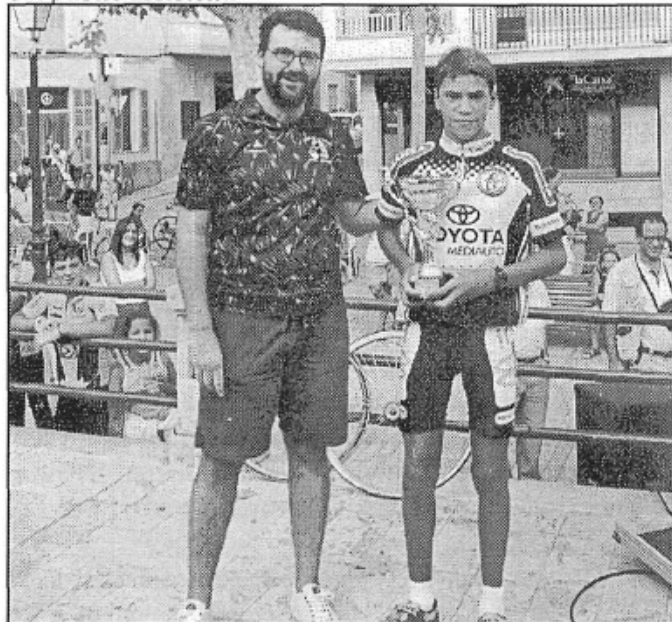
La tercera carrera la dels ciclistesportistes i màster 30 fou la que comptà amb una participació més nombrosa. 30 corredors i 30 voltes al circuit asseguraren molta espectacularitat a la prova. Amb puntuació cada 5 voltes el millor de la carrera fou Rafel Sampol del grup Hierbas Túnel, que aconseguí superar els companys d'una escapada. Darrere seu es varen classificar Biel Palmer, Miquel Cirer, Guillem Gayà i Pasqual Torrens. En aquesta carera també hi prengué part el corredor de Maria, P. Ferriol Colombram de l'Inca Opel.

La carrera de Ciclistesportistes i màster 30

La darrera carrera fou la dels veterans de més de 40, 50 i 60 que feren un total de 20 voltes al circuit. En aquesta carrera varen ser dos els corredors locals que hi participaren: Miquel Arbona i Llorenç Nadal. Mentre Nadal aconseguí acabar la carrera, Arbona s'hagué de retirar per culpa d'una caiguda, encara que aquesta no fou important. La victòria va anar a parar a mans d'un veterà de 50, Fermín Andrés, corredor amb una llarga i coneguda trajectòria en competicions internacionals. Darrere seu es classificaren Bartomeu Quetglas, Antoni Serra i Jaume Font de la categoria de màsters 40. Entre els més veterans la victòria fou per a Antoni Karmany i en segon lloc el corredor del Club Ciclista de Maria de la Salut, Llorenç Nadal.

Una vegada acabades les carreres es procedí a donar els trofeus als guanyadors de cada categoria, cosa que es va fer enmig de la plaça i davant dels aplaudiments del públic assistent.

Miquel Salom, primer classificat local de la categoria aleví

Biel Mas Oliver: Temporada 2001 de Motocross

Després de la passada informació de la carrera de Casa Blanca s'han disputat dues proves més del campionat. Dia 1 d'Abril, la carrera del circuit de Son Matamoros de Felanitx que va ser una carrera amb molt de fang i un bon nombre d'inscrits. La carrera es va fer amb tota normalitat i en Biel va guanyar les dues mànigues amb un total de 50 punts. En Toni Moragues amb 33 punts i Pau Cirer amb 32 punts.

Dia 29 d'Abril se va disputar la tercera carrera i es fa fer en un circuit nou en el Polígon de Son Bugadelles a Santa Ponça amb 12 inscrits. Va ser un circuit tot nou i amb molts de bots i en Biel va ser el guanyador de les dues mànigues amb 50 punts, Domingo Garcia, segon amb 40 punts i Miguel Munar amb 29 punts.

El passat dia 27 de Maig se va disputar la primera prova de l'especialitat de supermotard. En el circuit de S'Horta amb una participació de 10 pilots. Era una modalitat nova, la qual no havia provat mai i li va anar molt bé. Va quedar primer classificat en les dues mànigues amb un total de 50 punts.

Dia 10 de juny se va disputar la 4a prova del Campionat de Balears de motocross i va ser en el circuit de Forà vila de Muro. La carrera es va fer sense incidents; va tenir un nombre d'inscrits de 13 pilots i el guanyador de les dues mànigues va ser amb 25 punts a cada màniga el pilot núm. 6 Biel Mas.

El dia 24 de Juny se va disputar la 5a prova del Campionat de Balears de motocross. Va ser al Circuit des Pou de Muro. Va ser una prova un tant complicada pel fang que s'havia format amb l'accés d'aigua, cosa que va suposar un problema per a alguns pilots ja que se va formar un gran nombre de pilots doblats. El guanyador de les dues mànigues amb 25 punts cada una ser una altra vegada Biel Mas.

Dia 15 d'Agost se va disputar la 2a prova del Campionat de Balears de l'especialitat de Supermotard en el circuit de Can Picafort, en el polígon industrial. La carrera es va celebrar sense incidències, amb un nombre de 14 inscrits i el guanyador de las dues mànigues tornà ser en Biel Mas.

Dia 8 de Setembre se va disputar la 3a prova del Campionat de Balears i es va fer al nostre poble de Maria, al circuit preparat pel motor club COP DE GAS. La carrera va ser molt divertida per la rapidesa i el disseny del circuit. Si hi afegim que dos dies abans

havia plogut 35 l/m2, el circuit estava molt fluix i sense pols. El guanyador de cada màniga va ser el pilot marier del COP DE GAS Biel Mas amb 50 punts

Classificació provisional a falta d'una prova per acabar el Campionat de Balears de Motocross

MOTOCROSS

Pos	Dorsal	Pilot	Moto	Punt
1	6	Biel Mas Oliver	KTM	300
2	2	Domingo Garcia Ripoll	Kawasaki	186
3	10	Antoni Moragues Soler	Kawasaki	141
4	4	Juan Gomis Matemales	Kawasaki	138
5	15	Miquel Munar Torres	KTM	120
6	17	Toni Miquel Roig Crespillo	Kawasaki	104

SUPERMOTARD

Pos	Dorsal	Pilot	Moto	Punt
1	6	Biel Mas Oliver	KTM	150
2	4	Juan Gomis Matemales	Kawasaki	107

*Nota. Falta una prova que serà dia 28 d'Octubre al circuit urbà d'Inca.

També el pilot de Maria ha provat de mesurar el nivell de pilots del Campionat d'Espanya. La carrera es va disputar al poble de Molina de Segura (MÚRCIA). La carrera va transcórrer amb tota normalitat i molt de fang. Els pilots que estan en les primeres posicions del campionat són pilots de darrer any que tenen 11 anys. Nosaltres varem venir molt contents amb una 10 posició en aquesta prova del Campionat d'Espanya, quan la previsió era que quedàs entre el 15è i el 20è.

BIBLIOTECA MUNICIPAL

"EXPOSICIÓ ITINERANT 2001: UNA ODISSEA DE L'ESPAI"

El Departament de Cultura i Joventut del Consell de Mallorca ens oferirà l'exposició de dia 26 d'octubre al 5 de novembre.

L'exposició té tres objectius bàsics: el primer d'ells és el d'explicar els trets que conformen la pel·lícula que dóna nom a l'exposició en un any ideal, el 2001; el segon és el de donar a conèixer els vincles existents entre cinema i literatura. Cal recordar que el cinema ha estat lligat a la literatura, des dels seus inicis, com a subministradora d'històries susceptibles de ser contades en imatges. N'hi ha que defensen que el cinema només esdevindrà un vertader art quan es separi definitivament de la literatura, quan abandoni el món de les imatges mentals per donar pas a la rica estètica de les imatges en moviment. Tot i això, el procés també s'ha produït a la inversa, el cinema ha influenciat la literatura, i molts dels recursos de la narrativa actual no es poden explicar sense el precedent del

cinema. El tercer objectiu és obvi: usar el cinema com una via més per apropar-se als llibres.

Trobar una història d'Stanley Kubrich, director i productor.

"El més difícil per a mi és trobar una història. És molt més dur que reunir-ne els doblers, escriure'n el guió, rodar la pel·lícula, muntar-la, etc. El fet que cada una de les meves tres darreres pel·lícules m'hagi duit cinc anys s'explica pel temps considerable que ha passat abans de trobar una història que valgui la pena. Ja que no he escrit mai un guió original, totes les pel·lícules que he fet tenen com a origen la lectura d'un llibre. Sempre dubt si un llibre mereix ser duit a la pantalla. Generalment, vull dir que s'assembla massa a un altre, que la ment reacciona amb facilitat i que és molt fàcil saber com fer-ne una pel·lícula"

Francesca Maria Mas

Encarregada de la Biblioteca

EXCURSIÓ AL PUIG ROIG

El proper dia 21 d'octubre tornarem a fer carrerany muntanyenc. Tornarem repetir una excursió clàssica: la volta al Puig Roig. No és una excursió amb excessives dificultats però és llarga. L'única altura que s'ha de vèncer és la que va des de la possessió de Mossa fins al coll dels Ases. Després, tot el camí és més o manco planer. La segona dificultat es troba al final de l'excursió ja que des del pla d'Albarca hem de tornar a pujar.

Partirem de Maria a les 8 hores del matí amb autocar. Aquest ens deixarà vora la possessió de Mossa, a la carretera que va de Lluc a Pollença. El primer tram discorre entre marjades i oliveres per un camí que du a Mossa. A partir d'aquí el camí es torna de cabra perquè com a cabres i un darrera l'altra hem d'ascendir per la falda del Puig Roig fins el coll dels Ases. És un bon lloc per berenar, a l'ombra de dos pins que hi ha. Després el camí arriba a l'altra part del puig amb unes magnífiques vistes de la mar i la costa. Va fent ziga-zagues fins que ens durà a les cases des Cosconar, construïdes dins la roca. Haurem deixat a la dreta l'antic quarter de la guàrdia civil que "controlava" el contraban de la zona i també una panoràmica de l'Entreforc, del torrent de Pareis, protagonista de la darrera excursió de Fent Carrerany el passat mes d'agost.

Després de dinar a les cases del Cosconar o pels seus envoltants, continuarem ja una altra vegada per un camí ben arreglat i de baixada fins dins el pla d'Albarca, passant per les cases de Can Pontico. I d'aquí a Lluc, la darrera empena, i millor si estau entrenats.

Devers les 6 de l'horabaixa i després d'haver descansat un poc, haver pres un cafè, un refresc, tornarem cap a Maria amb l'autocar.

Per a facilitar l'apuntar-vos hem demanat a l'ajuntament si ho volien fer, com a l'excursió al torrent de Pareis. El preu per pagar l'autocar serà de 500 pessetes per als socis i menors de 14 anys i 1000 pessetes pels qui no són socis de Fent Carrerany. El termini per apuntar-vos serà fins dia 16 d'Octubre.